

תת"ע 9057/01/19 - מוחמד ח'ליל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9057-01-19 מדינת ישראל נ' ח'ליל
תיק חיצוני: 90511259062

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
המבקש	מוחמד ח'ליל
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 25.2.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של נהיגה ברמזור אדום בניגוד לתקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 25.2.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס המקורי בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי אמנם ידע אודות ההליך המתנהל כנגדו והגיש בקשה להישפט, אך לא קיבל את ההזמנה לדיון שנקבע ליום 25.2.2019.

לטענת המבקש יגרם לו עיוות דין אם תיוותר ההרשעה על כנה, שכן לא זלזל בבית המשפט ולא התייצב לדיון מסיבות שאינן קשורות בו אלא קשורות במשיבה ו/או מי מטעמה שלא הודיעו לו על מועד הדיון בהתאם לדיון.

עוד טען המבקש כי תשלום הקנס יפגע פגיעה ניכרת בו ובבני משפחתו וכי העונש שהטיל בית המשפט הינו העונש המקסימאלי, דבר שלנוכח נסיבות המקרה מהוות עיוות דין.

המבקש הוסיף כי קיימים סיכויי הגנה טובים המצדיקים את ביטול פסק הדין וכי עמדתו שונה לחלוטין מזו שהוצגה לפני בית המשפט על-ידי המשיבה.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי טענת המבקש, לפיה ידע על ההליך המתנהל נגדו והגיש בקשה להישפט אך לא קיבל את ההזמנה לדיון, נטענה בעלמא ובהיעדר ביסוס כלשהו. בנוסף, טענותיו העובדתיות של המבקש סותרות האחת את השנייה, שכן מחד גיסא טען כי קיבל את פסק הדין בדואר ומאידך גיסא טען כי קיבל את פסק הדין באמצעות שליח.

לטענת המשיבה המבקש נידון לתשלום הקנס המקורי על סך 1,500 ₪, ובשל כך אין מקום לטענותיו בדבר עיוות דין. המשיבה הוסיפה כי המבקש לא הציג כל טעמים הנזקפים לזכותו, לגופו של עניין ביצוע העבירה עצמה, ועל כן אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל, (7.4.2008) קבע כב' השופט שוהם:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגינות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות קלות המוגדרות בו, ניתן לדון את נאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב אליו רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו בשל מחדלה של המשיבה שלא מסרה לו או למי מטעמו הזמנה לדיון.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אף אם אישור המסירה אינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 ימים מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) קבע כב' השופט כדורי כי לשם ביסוס חזקת המסירה, די למאשימה להראות שההזמנה לדין נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

על פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט ההזמנה לדין נמסרה לידי הנאשם אשר אישר קבלתה בחתימת ידו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

המבקש טען כי קיימים לזכותו סיכויי הגנה טובים, אך טענה זו נטענה בעלמא, ללא פירוט או תימוכין.

ההלכה היא כי אין די בעצם כפירה ביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** (14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** (23.2.2004)).

על אף בקשת המשיבה להטיל על הנאשם כפל קנס וחרף העובדה שלחובת המבקש 10 הרשעות תעבורה קודמות הוטל עליו הקנס המקורי בסך 1,500 ₪ ללא עונשים נלווים. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' סיוון תשע"ט, 05 יוני 2019, בהעדר הצדדים.